

24.10.1957



=====

- K Ä K -

Turun Yliopiston Savo-Karjalaisen Osakunnan laajimman levi-
kin omaava lehti. Turun Ylioppilaslehden käsikirjoitus.
Ilmestyy silloin kun toimittajat pakotetaan työhön.
Tilaukset voi suorittaa ainoastaan yhdeksi lukukaudeksi
kerrallaan, koska jatkuvat kassa-, hallitus- ym. kriisit,
uudet tekokuut ja aasialaiset virusshyökkäykset vaikuttavat
syvästi järkyttävästi lehden taloudelliseen ja toimitus-
kunnan henkiseen tasapainoon.

T o i m i t u s k u n t a

- I PÄÄTOIMITTAJA: Antti Nyman. Tavattavissa varmimmin
yo-talon IV kerroksen puhelimen ää-
restä mihin aikaan tahansa.
- II PÄÄTOIMITTAJA: Tapani Ojasalo. Tavattavissa varmim-
min jossain muualla kuin kämpässään.
(Maksaa turhaan vuokraansa.)
- III PÄÄTOIMITTAJA: Ahti Pakkanen. Tavattavissa missä
kaupunginosassa tahansa ainakin
kolme kertaa päivässä.
- KÄEN AVUSTAJAT: - varovat visusti päästämästä nime-
ään julkisuuteen.
- KÄEN KANNATTAJA: Esko Laulajainen. Puh. 23211.
- =====

TURUSSA, 24.10.1957

Kulumassa oleva vuosi sisältää yliopistomme ja sen suojissa opiskelevien ylioppilaiden järjestötoiminnassa tärkeän merkkitapahtuman. Se voimakas kasvu, joka ilmenee sekä yliopiston opetuslaitosten uudisrakennustoiminnassa ja hallinnossa että opiskelijoiden määrässä, on myös tehnyt ajankoh- taiseksi maakuntakerhojen julistautumisen vaativiksi osakun- talaitoksiksi. Tämä kaikki liittyy siihen kehitykseen, jonka tuloksena täällä Aurajoen rantamalla voimistuu se henkinen voimakeskus, joka täällä jo yli 300 vuotta sitten Turun Aka- temia-käsitteenä niin rikkaasti ja syvällisesti vaikutti koko maamme sivistykselliseen kehitykseen sen kaikissa ilmenemis- muodoissa.

Pohjoismaiselle osakuntalaitokselle on yliopistojensa suojissa kehittynyt vaativat perinteet. Samalla, kun se jä- senilleen merkitsee lisääntyviä velvoitteita oppilaskasva- tuksen ja taloudellisen lähes-omavaraisuuden muodoissa, liittyy osakuntakäsitteeseen ulkopuolisessa tarkkailijassa lähinnä mielikuva ylioppilasnuorison keskuudessa ilmenevien kulttuuriharrastusten vaalijasta ja tulkitsijasta.

Toimintaansa aloittelevan Savo-Karjalaisen Osakunnan jokaista jäsentä odottaa avara työkenttä. Tehtävänäme on tietenkin aluksi luoda toiminnallemme välttämättömät talou- delliset edellytykset. Meidän on myös edelleen kehitettävä ulospäin näkyvää osaa toiminnastamme laadullisesti vertailu- kelpoiseksi vanhempien veljesosakuntien kanssa. Pidämme täl- löin tärkeänä rakentavan ja syvenevän yhteistyön kehittä- mistä edellisten kanssa.

Tärkeintä osakuntalaitoksemme toiminnassa on kuitenkin

edelleenkin sisäisen hengen ja ryhdin kasvattaminen siinä sivistyneistössä, joka aikanaan on opillisen koulutuksensa mukaisesti asettava yhteiskunnan näkyville paikoille. Se ammatti- ja tieteellinen koulutus, jota varsinainen yliopistollinen opetus antaa, jää mitä suurimmassa määrin puutteelliseksi, elleivät sitä täydennä ja siihen saumattomasti liity ylioppilasjärjestöjen omat voimat. Tämä nimenomaan sillä julkisen elämän alueella, jossa omien ja usein itsekkäiden etujen rinnalla on punnittava kokonaisuuden edun vaatimukset. Tuntuu kuin juuri tänä aikakautena tarvitsisimme kansakunnan omanatuntona herkästi tuntevan nuorison ja nimenomaan sen akateemisen nuorison keskuudesta nousevaa aloitetta sen eripuraisuuden ja seonneitten käsitteitten temmellyskentän puhdistamiseksi, jossa sodanjälkeinen polvi on saanut elää.

Menneet sukupolvet eivät ole rakentaneet tätä maata työtään kiroten. Miksemme mekin voisi - niin järjettömältä kuin se ehkä ensin saattaisikin tuntua - vaihteeksi puhua työn ilosta! Yhteiskunnan sisäisen rakenteen kehittyessä ja muuttuessa on kasvatettu - ja usein itsekkäitä tarkoituseriä tavoittaen - katkera juopa maaseudun ja kaupungin asukkaan välille. Eikö nuoriso voisi löytää omassa toiminnassaan lisäkeinoja tämän onnettoman ja tuhoa tuottavan kuilun umpeenluomiseksi? Maakuntajaon pohjalla tapahtuva osakuntiin järjestäytyminen luo jo sellaisenaan edellytykset osakuntien ja yliopiston välisten yhteyksien vaalimiseksi. Ja lopuksi: uskaltaisikohan toivoa, että niiden eturyhmitysten, etupiirien ja -järjestöjen yläpuolelle, joiden pääasiallisimpana tehtävänä näyttää olevan kansakunnan - lähinnä tietenkin toisten ryhmien jäsenten alistaminen

palvelemaan omia etuja, kasvaisi vanhemman polven masennuksen, eripuraisuuden ja tyhjiörottojaan kiertävän saivartelun maaperältä akateeminen nuorisoo, joka ei teoissaan pyydä olla kansan palvelema, vaan - ja ennakaikka - jälleen kansansa palvelija.

Uskon, että seniorimme edelleenkin ojentavat tälle nuorisolle auttavan ja tukevan kätensä.

K a a r l o H a r t i a l a

I s ä n n ä ä n i :

S U P P E A P E I R I

Savo-Karjalaisen Osakunnan toiminta on tänä syksynä seurannut pääpiirteissään niitä latuja, jotka sen edeltäjä, Savo-Karjalainen kerho on aukonut. Osakunnan yhteisiä tilaisuuksia ovat jatkuvasti olleet teolliset, joihin jäsenet ovatkin osallistuneet runsaslukuisesti, mutta joiden ohjelmapuoli on usein ollut vain harvojen, jo ennestään tuttujen esiintyjien varassa. Asian näin ollen herää väkisinkin kysymys, eikö osakunnalla todellakaan ole enempää kykyjä käytettävissään. Tämä ajatus tuntuu jollain lailla mahdottomalta, ja uskoisinkin, että meillä on jatkuvasti mahdollisuus saada uusia esiintyjiiä tilaisuuksiimme, kunhan kaikki vain saadaan jollain tavalla aktiivisesti mukaan työhön yhteiseksi hyväksi. Kysymys on useinkin ollut esillä osakunnan hallituksen kokouksissa, mutta taloudellisten edellytysten luominen osakunnan jatkuvalla ja voimistuvalla toiminnalla on antanut niin paljon työtä, ettei mihinkään ratkaiseviin päätöksiin toistaiseksi olla päästy.

Ilahduttavana piirteenä on pidettävä sitä, että tänä syksynä on ehditty perustaa osakunnan sisällä toimiva kansantanhukerho. Sen toiminta on alkuvaiheissaan ollut hieman suppeata, mutta tämä on ymmärrettävissä siksi, että tämä kerho joutui jo perustamistilaisuudessaan jonkinlaisen pakotilanteen eteen lähestyvien seniorijuhlien vuoksi. Tämän piirteän ja innokkaasti toimivan alayhdistyksen tavoitteena ei kuitenkaan ole eikä saa olla vain ohjelman hankkiminen osakunnan yleisiin tilaisuuksiin, vaan se tähtää samaan päämäärään kuin hallituskin: uusien joukkojen mukaanvetämiseen aktiiviseen toimintaan ja näin saada todella toimiva jäsenmäärä yhä kasvamaan. Kansantanhukerho tulee kokoontumaan tavallisesti tiistaisin alakabinetissa ja ottaa näissä tilaisuuksissaan jatkuvasti uusia jäseniä tämän liikuntamuodon harrastajista.

Osakunnan taholta esitettiin jo syksyllä hallitukselle toivomus oman kuoron perustamisesta. Ehkä on näyttänyt siltä, että asia on sotkeutunut muiden papereiden joukkoon sekä näin jäänyt pois päiväjärjestyksestä ja painettu unohduksiin. Mutta näin ei kuitenkaan kaikeksi onneksi ole tapahtunut, vaan asia on jatkuvasti ollut vilkkaan mielenkiinnon kohteena ja esityksen tekeminen siitä osakuntakokoukselle on viipynyt vain joidenkin käytännöllisten seikkojen järjestelyvaikeuksien vuoksi. Toivottavasti tässäkin asiassa päästään alkuun jo tämän lukuvuoden kuluessa ja näin ehkä jälleen saadaan laajennettua sitä piiriä, joka omalla toiminnallaan antaa kuvan osakunnasta ulkopuolisille.

A h t i P a k k a n e n

HAASTATTELMME:

Uusia jäseniä tulee ja vanhoja poistuu joka vuosi ylioppilaskuntamme piiristä. Normaalisti saa opiskelija olla mukana ylioppilaselämässä vain jonkin vuoden ja siirtyy sitten toimeensa, jolloin kosketus ylioppilasnuorisoon pakostakin heikkenee. Tässä suhteessa meitä kaikkia enemmän tai vähemmän nuoria kuntalaisia huomattavasti kokeneempi on Kunnan entinen emäntä, kaikkien "ikäcivisten" ja useiden nuorempienkin hyvin tuntema, sydämellinen "Mimmi". Hän on seurannut ylioppilaskuntamme vaiheita sen perustamisvuodesta 1925 alkaen. Toimitus päätti kääntyä hänen puoleensa kuullakseen niistä kokemuksista, joita hänellä on pitkän emäntäkautensa aikana ollut.

-Paljon kehitystä tapahtunut niiltä ajoilta, jolloin touhuttiin Linnankadulla, totesi haastateltavamme. Toisaalta oli alkuaikoina omat viehätyksensä, sillä Kunta oli jäsenmäärältään pieni, ja kaikki tulivat keskenään hyviksi tutuiksi. Silloin tunnuttiin tosiaan kuuluvan aivankuin samaan perheeseen.

-Työhöni olen ollut alusta alkaen hyvin kiintynyt- tai voitaneen myös sanoa, että työ on kiintynyt minuun.

-Savo-Karjalaisten järjestämiin tilaisuuksiin olen osallistunut säännöllisesti alusta alkaen, ensin tosin emännän tehtävissä. Ruuat ovat juhlissa olleet aina samanlaiset, ja toinen yhteinen piirre näille juhlille on aina ollut se, että hauskaa on ollut vaikka millä mitalla. Erityisesti muistuu

mieleeni rouva Kärkkäinen, jolla oli erinomainen kyky järjestää kaikenlaista hauskaa. Savo-Karjalaisesta kerhosta puhuttaessa ei ole myöskään unohdettava musiikkiharrastusta, joka on aina ollut korkeassa kurssissa tämän kerhon keskuudessa.

-Mielestäni parhainta aikaa Savo-Karjalaisen kerhon toiminnassa on ollut heti sodanjälkeinen kausi. Hauskana aikana muistelen myös vuosia 1930-31, jolloin toiminta oli erittäin rikassisältöistä. Jos vanha kulinaarinen tiedekunta saataisiin elpymään, niin uskoisin, että nytkin voitaisiin saada toimintaan samanlaista henkeä.

Jatkettuaan vielä pitkään ylistävää selostustaan savo-karjalaisten vilkkaasta toiminnasta halusimme jo saada tietää, mitä puutteita haastateltavamme on havainnut nykyisessä osakunnassa. Vastaus muodostui kuitenkin seuraavaksi:

-Puutteitako? Eihän teiltä puutu mitään. Ei edes hyvää tahtokaan.

Keskustelumme aihe kulkeutui taas lopuksi emäntä Mimmi Tehlon elämäntyöhön ja onnellinen ilme kasvoillaan hän päätti keskustelun hänen koko asennettaan ylioppilasnuorisoon ilmentävällä tavalla:

-Jos saisin aloittaa elämäni alusta, uskon, että en vaihtaisi alaa.

A. N.

E L Ä M Ä, V A S T A A !

Katselen taivaalle.

Kätkeekö se sisäänsä uusia maailmoja
yhtä hyvin kuin jokainen ruumiini hiukanen
on maailma.

Kuka kuitenkaan pystyy varmuudella osoittamaan
Sinua tai minua
ja sanomaan:
Sinä olet maailmoja täynnä!

Naurettavaa.

Minussako jotain sellaista,
jota en pysty ennestään tuntemaan?
Elimet paikallaan, sydän sykkii,
aivot toimivat.

Mutta ovatko ne kaikki paikallaan?
Voinko olettaa, että jokainen harmaa-aine-
atomi aivoissani on uusi maailma,
joka toiminnallaan aikaansaisi ajatuksia
ajatuksia ja tekoja?
Jyskyttävätkö siellä yötä päivää koneet
ja vallitseeko siellä työnjako ja vuorotyö:

Mitä tapahtuu lakkokausina?

Riippuuko ihmiselon pituus
niin ja niin-monivuotissuunnitelmista,
ja onko vanhuus eräänlainen rappiotila,
maailmojen päästyä yltäkylläisyyteen?

Olemmeko me osa siitä kokonaisuudesta,
jonka keskuksena on Jumala itse?

Y Ö T U N N E L M A

T - o.

Yötuuli puheli kaislanvarsien kanssa viimeisiin maininkeihin nukahtaneesta veljestään, päivän tuulispäästä. Tuskin kuuli nuo hiljaiset kuiskaukset ja tuskin erotti sanamerestä yksityisiä lauseita, kaiken tajusi vain yön osana. Jostain lehvien lomasta kajasti palanen yötaivasta, kappale tähtien kirjomaa samettia. Kulkijan askeleet pyyhki hiljaisuuteen nukkuva nurmi tai hietikon pehmeä syli. Varjot seisovat vakaina kätkien sisäänsä tummuuden salamyhkäisyyttä, jonka verhoa ei voinut tavoittaa, niin näkymättömän hämärä se oli.

Viimeisen tuulenhenkäyksen sileäksi lakaiseman vedenpinnan särkivät silloin tällöin kalojen loiskahdukset ja etäämpänä veneen pehmoinen kulku. Renkaat laajenivat ja kuolivat vähitellen omaan suuruuteensa. Ja rannan koivikossa huohti hiljaisuus.

Elokuisen yötaivan rantaan piirtelivät välkkyvät elokalamat omia merkkejään mykistyneinä, kuin ääntään peläten. Jossain kilahti laiturumellaan olevasta karjasta heleä metalli ja yö antoi senkin pehmenneenä sammua kaukaisuuteen.

Kulkija tunsu pienuutensa. Aluksi sivustakatsojana, sitten kaiken osasena. Syvään hengittäen hiljaisuuden lumousta hän kätkei ympäristön ajatuksiinsa. Pyhä, harras rauha valahti hänen mieleensä. Hän tunsu olevansa lähellä olevaisuuden alkujuurta ymmärtämättä kuitenkaan sitä.

Kaislikossa jykeväniskainen hauki tavoitti saaliinsa

ja salojen kätköistä huuhkaja huhuili yölle vastausta saamatta. Kuu karkoitti valollaan salamät ja sai lehvistön kimmeltämään. Jostain näitten kätköstä löysi se kallellaan olevan veräjän, jonka puuta pitkin säteet kiipesivät verkkaan aitauksen sisäpuolelle. - Hirsinen nuottakota näytti torkahtaneen vanhuutensa. Kalliolle, jolla se seisoi, oli v-lahtanut kuun hopeinen läikkä.

Aikakin kuunteli yön kuisketta. Ei se kiirehtinyt, ed antanut äänellään merkkejä riennostaan. Kuun mukana se kulki. varjojen kanssa se leikki.

Harjuilla seisovat puut tunsivat tulleeensa täyttymykseen. Vakaina, hämyvaippa hartioillaan ne aavistelivat syksyä, vaikka ne kesän innolla osallistuivat vielä elämään.

Suon silmäkkeessä poreili. Kupla toisensa jälkeen pulpahti tummyudesta ja hajosi kuulaaseen yöilmaan. Usva syleili nukkuvia sammalmättäitä viivähtämättä kauempaa. Äänettömästi valloitti se laaksot ja alavat maat, mutta oli liian voimaton kiipeämään kuunvalossa kylpeville kukkuloille ja vuorille.

Pellot ja vainiot uneksivat. Täyteläiset tähköpääät käänsivät varjoineen päänsä alas mullan tuoksun huumaamina. Ruisrääkän ääni leikkasi satoaan, kappalta ympäröivästä rauhasta. Mennessään repäisi se kaiun harmaasta hirsiseinästä ja kiidätti sen läheisen kuusikon katveeseen.

Aamun kajo lahjoitti yölle raikkautensa. Jossain kakisteli kukko kurkkuaan kajauttaakseen ilmoille ensimmäiset kiekauksensa.

Alkava päivä löi ensimmäiset akordit auringon sinfoniaan.

" SE OLI YKSI TORSTAKI-ILTA,
KUN TALOLLA TORKUTTIIN "

Ja kärsittiin. Ylioppilastalolla nimittäin. Ja syyne oli alunperin Mies. Mies, jonka oikeastaan olisi pitänyt olla nainen. Ja nainen, joka onkin mies, ei käy naisesta ainakaan pöytäjärjestyksessä.

Ja siitä ne alkoivat.

Onnettomuudet. Surut. Murheet. Ja muut Egyptin vaiivat. "Jos kielin voisi kertoa..." Toimihenkilöt voivat. Jos nimittäin ilkeevät muistella.

Huhu kulki. Juhlapöydässä nimittäin. Ja huhu kertoi: ovat karanneet. Ohjelmansuorittajat. Kaikki. Ja todeksi osoittautui huhu. Silloin tällöin joku nousi. Kai puhui. Kuului hyrinääkin. Se oli laulua. Oliko jotain katseltavaa? Olihan sitä. Toimihenkilöitten onnettomat naamat. (Oliko niissä katsottavaa? Latojan huom.) Niin, oliko siellä mitään? Olihan toki. Aikaa. Sitäkin on joskus liikaa. Niinkuin silloin.

Kuraattori kirosi. Isännän kaulus kiristi. Emännän sielu sairasti.

Löi kello kahtatoista. Koitti uusi päivä. "On taasen vietetty juhlahetki..." Sekin ontui. Mitä sen jälkeen tapahtui? Muistaako kukaan? Tietääkö kukaan?

(Mistä nyt on oikein kysymys? Lat. kys.) No, Savo-Karjalaisten vuosijuhlista tietenkin!

M A T K A - A L B U M I S T A

Meitä oli kaksi savokarjalaista Saksanmaalla "opiskelu-
matkalla". Olimme eri kaupungeissa opiskelleet päämme täy-
teen erilaisia olutlaatuja (Kehtaavatkin tunnustaa! Lat.huom.)
ja saaneet ennen pitkää tarpeeksemme niinkuin aina, kun
opiskelusta on kysymys. Nyt piti saada jotain vaihtelua.

Saavuimme erääseen kaupunkiin Rheinin varrella ja kuulim-
me kerrottavan mainiosta viinituvasta, jonka kellarin piti
olla ehtymätön ja varustettu kaikilla mahdollisilla C_2H_5OH -
aineilla. Sieltä sai kuuleman mukaan aina mitä halusi. (Nyt
tämä taitaa mennä liian pitkälle, mutta jatkettakoon. Lat.
huom.)

Päätimme alentaa talon hyvää mainetta ja astuimme sisään
jo ennakolta ilkeästi hymyillä. (Heidän sisäänmenonsäpälensi
jo sinänsä talon mainetta. Vieläkin lat.huom.)

- Hyvää päivää!

- Guten Tag!

- Saakos teiltä suomalaista pontikkaa?

- Jawohl, aber leider gibt's im Moment Ponticca nur aus

Kitee und Nurmes. Welchen möchten Sie haben?

Noloina otimme isot tuopilliset kiteeläistä.

~~~~~

"Katsokaas, tytöt, kesän viimeinen siili", sanoi beaani-  
tyttö, kun Puhakan Petron tiellä näki.

(Latojan huomautus: Tämä siili ei nuku talviunta!)

# S A T U A I K U I S I L L E

(Ei saa näyttää helsinkiläisille ylioppilaille eikä  
muille lapsenmielisille.)

Olipa kerran (kaikki klassillisen tyylin tarinat alkavat jostain perin merkillisestä syystä näillä sanoilla, mikä on vain omiaan osoittamaan, ettei elämä Sputnikin varjossa ole mitään satua, vaan karua todellisuutta) kaukana pohjoisnavan eteläpuolella rauhaa rakastava mies (vertaa rauhansopimusten tekstiä, joissa asia todistetaan n. 10 vuoden väliajoin).

Mikäli huhupuheisiin on uskomista niin elää vieläkin, mutta se nyt ei välttämättä kuulu tähän.

Omalla kivisellä sarallaan se vuodatti hikipisaroita pakanallisten manausten säestämänä niin kauan kunnes auringonlaskun puolella elelevän naapurin jalostuneet korvat kärsivät niin paljon, että se (naapuri) ryhtyi sanoista tekoihin ja sai manaukset muuttumaan sivistyneiksi ärräpäiksi.

Ulkomaailman tietoisuuteen pääsy tapahtui helposti samaisen naapurin esittäessä liepeillään elelevän jonkin Tsingiskaenin harhautuneen hevოსrosvon. Poikkeuksen muodostivat vain ne harvat kerrat, jolloin auringon puolella asuva (ex oriente lux) iso isäntä yritti pakkolunastaa itselleen hie-man lisää rekolimaata lisätäkseen kaalin, punajuuren ym. hyötykasvien viljelyalaa. Rauha saatiin kuitenkin aina syntymään jukurimme ampuessa isäntää ritsoilla ja naapurimme keitellessä kaurapuuroa puskan takana.

Kuluipa sitten päiviä muutamia. Huolellisen apu- ym. lannoituksen tulvin alkoi palstan lounaisosa kukoistaa erinomaisen voimaperäisesti (väärinkäsitysten välttämiseksi mainittakoon, että palsta oli melkoperäinen sillä takamaita oli niin paljon, ettei niiden siimeksessä elelevien metsärosvojen määrää noihin aikoihin kukaan pystynyt määräämään). Niin kuitenkin kävi, että veli lännestä totesi ajan koittaneen, jolloin on näytettävä todellista naapurimieltä. Pehtorinpaikalta siinä sitten ohjasi asioiden kulkua milloin minkinlainen teknikko. Pälkähtipä erään mieleen, mikä lienee ollut kreivi, ettei viljelystä mitään tule, ellei todenperäisesti ryhdytä syventymään teoriaan. Perustettiinpa sitten eräänlainen yleis-

siä asioita tutkiva verstaas, jolle hienon maailman tapaan annettiin nimeksi universtaas. Ja kaikki olivat tyytyväisiä. Ja tyytyväisyys sen kun vain kasvoi.

Sitten eräänä päivänä tapahtui jotain. Lyhyesti ottaen talon piika käväisi navetassa. Se vielä ei sinänsä ollut mikään onnettomuus. Onnettomuus tapahtui sitten vasta, kun navettaan unohtunut öljylamppu sytytti sen kauhian palon. Palokunnan ponnistelusta huolimatta tuli tuhosi kaiken. Vakuutukset eivät vastanneet vahinkoja. Siinä rytäkässä tuhoutui verstaaskin. Parta käryten pelastuivat opettajat ja oppilaat. Hätäpäissään tempasivat oven mennessään. Kauaspa siitä kaikkosivat, hätäpäissään näet. Vihdoin idässä uuden paikan löysivät. Siellä uusi kylä kohonnut oli. Sinne verstaas kokoon värkättiin, vanha ovikin käyttöön otettiin.

Kestipä hetkisen. Lounaassa tulen tuhot korjattiin. Uusi kylä rakennettiin. Ympäriille katsottiin. Ei verstaasta missään ollut. Tai olihan se, muttei näkynyt. Mitäpä tässä hahattelemaan. Uusi pystyyn vain. Mutta mutkapa matkalla tuli. Ei samalla paikalla kahta kukkoa, ei kahta verstaastakaan. Minkäs itsepäisvydelle kukaan voi. Mutta se karkuun lähtenyt vastaan vain vänkäsi. Itsepäisesti vänkäsi. Selitti, että tämä se ainoa paikka on, missä jotain oppii. Uusi kuitenkin voimistui, terveesti kun tehtiin. Luultiin, että kaikki hyvin käy. Rakentajat ajattelivat: jona joutavat työkampeet nurkkaan. Pyhäpuvut ylle otetaan. Jälleen Mutta vastaan tuli. Ei pyhäpöksyjä mistään löytynyt. Ei. Kovasti haettiin. Minne hävinneet lienevätkään. Uudetpa tehdä päätettiin. Juhlallisesti julistettiin räätäliille mentävän. Heti tehdään, huomenna jo juhlat pidetään. Ihmepä tapahtui. Vanhat löytyivät. Siellä ne olivat, minne ovikin viety oli. Aikaisemmin ei oltu asiaa huomattu ja viejätkin luulivat pöksyjä ikiomikseen. Kovasti mekusivat. Me tässä hiejoja ollaan ja juhla-asuusa kuljetaan. Ei sovi ollenkaan, että rahvas koreilee. Me emme anna teille pöksynkäyttöoikeutta. Se on meidän pyhä oikeutemme, siitä riittää kovasti käydään. Sillä aikaa räätäli sen kun tikkaa.... (Selvyyden vuoksi mainittakoon, ettei yllä julkaistu ole suinkaan mikään provokatorinen tai konspiratorinen esitys siitä kaahiasta osakuntakiistasta. Latoja.)

# U N I K U V A

y l i o p t i m i s t i

Kerran yönä kuutamoisna  
omituisia uneksin.

Osakunnan oman lehden  
postiluukusta tapasin.

"Käen" eteheni nostin  
sitä kauan tuijottain:  
ulkomuoto muuttunut ol',  
nimi sama enää vain.

Eipä ollut lehti enää  
monistettu, eloton.

Vaan nyt näkyi jälki kaunis  
painokoneen, latomon.

Unta optimistisinta  
näyn tiesin olevan.

Kuitenkin tuon aatteen oivan  
todeks' toivon muuttuvan.

---

## OPETTAJAN HANKALUUKSIA

Syvensipä eräs osakuntalaisemme maailmankatsomustaan toimimalla kansanvalistajana maakunnassa. - Ainekirjoitus-tunnilla kirjoitukset selitettyään ja palautettuaan sanoo pedagogimme tunnin lopussa: "Jos jollain on korjausten suhteen jotain epäselvää, niin tulkaa kysymään." Hetken epäröityään tulee Jaakko-poika arkana, ojentaa vihkonsa ja kysyy: "Opettaja, mitä tähän on kirjoitettu?" - Aineen loppuun oli kirjoitettu punaisella: "Selvempää ja huolellisempaa käsialaa"



- y -

S P U T N I K

Varhain tänä aamuna Käen toimitukselle saapuneen sähkeen mukaan on Sputnik laskeutunut eilen Amerikan mantereelle ja pyytännyt turvapaikkaoikeutta.

VINOILUA

Muuan opiskelija sai nimipäivälahjaksi pienen lasisen lehmän. Sen kaulassa oli lappu, jossa luki: "Lupaampa lypsää silloin kun valmistut. Mansikkisi".

o o o o o o

Ytimekästä

Kotkassa asuva nuoripari sai esikoisen. Perheen pää (perämies) oli tällöin merillä, josta syystä asiasta tiedotettiin hänelle sähkeitse. Sähkeessä luki: "Lasti purettu. Pirkko ja Pikku-Kiopari."

o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o

Ilmoitus.

LIHAPULLANLASKIJAN TOIMI

avoinna turkulaisessa ylioppilasravintolassa. Etusija matematiikan opiskelijoilla, jotka hallitsevat rationaalilukualueen 1 - 5. Hakemukset jätettävä Käen toimitukselle lähitulevaisuudessa nimim. "Operaatio pyörykkä".

o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o o

XXXXXXXXXXXXX.....

( S E N S U R O I T U )

## MAANTIEDON TUNNILLA

valmisteli auskultantti seuraavan tunnin läksyä, joka koski lappalaisia. Nykyisen suuntauksen mukaan hän ei tietenkään voinut itse sanoa, että Lapissa asuu lappalaisia, vaan hänen oli ongittava tämä tieto oppilailta. Äkkiä hän keksi johtolangan ja kutsui luokan eteen pikku-Pekan, jolla oli paikat housunsa takamuksissa. Hän kysyi luokalta, mitä nämä läikät Pekan housuissa olivat.

- Paikkalappuja, kuului vastaus.

- Aivan oikein. Ne ovat siis eräänlaisia lappuja.

Nyt tulee varmaan mieleenne, miksi sanotaan niitä ihmisiä, jotka asuvat siellä pohjoisessa. Liisa viittasi innokkaasti ja vastasi:

- He ovat persialaisia!

## MUOTI ON:

Sopimatonta: kymmenen vuotta ennen aikaansa.

Hävytöntä: viisi vuotta ennen aikaansa.

Uskallettua: vuosi ennen aikaansa.

Viimeinen huuto: kaikkien rynnätessä noudattamaan sitä.

Banaalia: vuosi aikansa jälkeen.

Rumaa: kymmenen vuotta aikansa jälkeen.

Naurettavaa: kaksikymmentä vuotta aikansa jälkeen.

Kummallista: kolmekymmentä vuotta aikansa jälkeen.

Huvittavaa: viisikymmentä vuotta aikansa jälkeen.

Siroa: seitsemänkymmentä vuotta aikansa jälkeen.

Romanttista: sata vuotta aikansa jälkeen.

Viehättävää: sataviisikymmentä vuotta aikansa jälkeen.